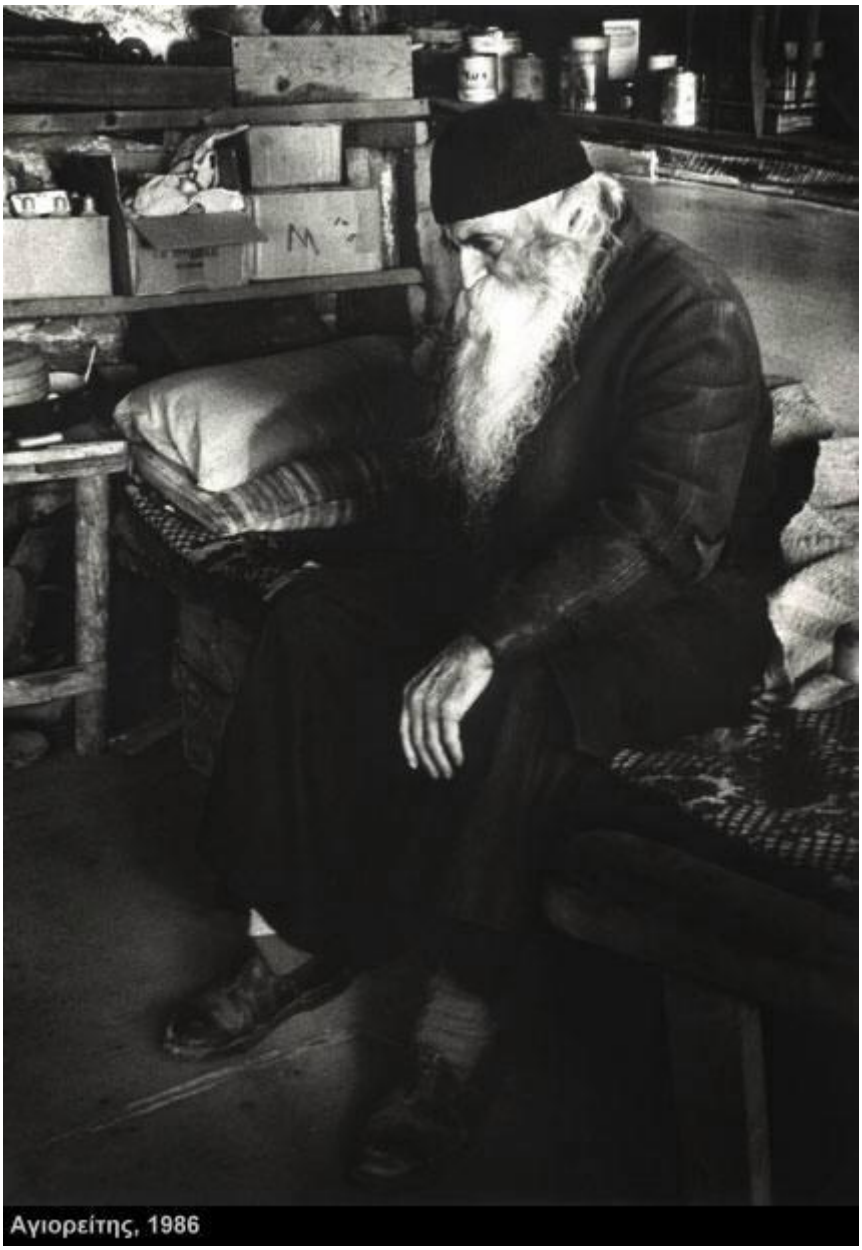
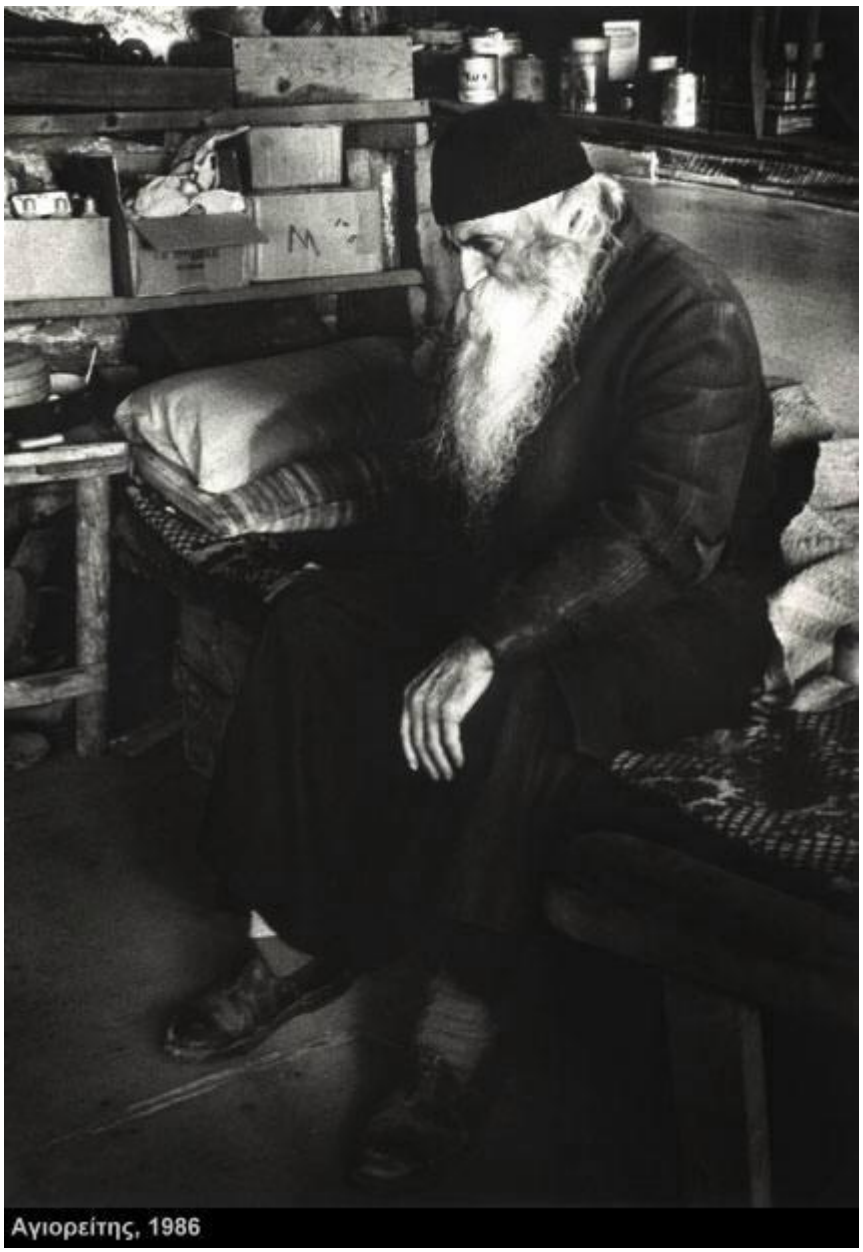
11 Σεπτεμβρίου 2015

Γνωριμία με τον εαυτό μας ....

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή

Αγιορείτης, 1986

Ο Προφήτης Ιερεμίας, θρηνώντας για τις ταλαιπωρίες των ανθρώπων και την αδυναμία της ανθρώπινης φύσεως, έλεγε:

“Γιατί γεννήθηκα; Για να βλέπω κόπους και βάσανα; Γιατί δεν με θανάτωνε ο Κύριος στη μήτρα της μητέρας μου” (πρβλ. Ιερ. 20:18,17).

Ο προφήτης είχε κατανοήσει τι είναι ο άνθρωπος και τι η επίγεια ζωή του. Εσύ άραγε έχεις αυτή την επίγνωση;

Φρόντισε, αδελφέ, να γνωρίσεις τον εαυτό σου, να καταλάβεις τι και ποιος είσαι, γιατί τούτο αποτελεί την επιστήμη των επιστημών και την πιο μεγάλη σοφία.

Πιο χρήσιμη και ωφέλιμη είναι η γνώση του εαυτού σου, παρά οι γνώσεις της

αστρονομίας, της φυσικής, των μαθηματικών, της ιατρικής.

Γιατί αυτές εξαντλούνται στην παρούσα ζωή, ενώ η αυτογνωσία έχει προεκτάσεις και στη μέλλουσα.

Για τον υψηλό τούτο σκοπό χρειάζονται σκληρός αγώνας, οξύτατη παρατηρητικότητα, πολλή προσευχή και ενίσχυση του Θεού.

Πρέπει να εισχωρήσεις με το νου μέσα στην καρδιά σου και να εξετάσεις προσεκτικά το είναι σου.

Όσο καλύτερα γνωρίσεις την ψυχή σου, τον έσω άνθρωπο, τόσο καλύτερα θα γνωρίσεις και τον Κύριο, γιατί, διαπιστώνοντας το μεγαλείο και την ανωτερότητα της ψυχής, αποκτάς καθαρότερη την επίγνωση της άπειρης και ασύλληπτης μεγαλοσύνης του Θεού.

Να στοχάζεσαι πάντα τη συντομία και το άδηλο τέρμα της παρούσας ζωής, συνειδητοποιώντας την προσωρινότητα και την ασημαντότητά σου, γιατί αυτός είναι ο δρόμος που σε φέρνει κοντά στον Κύριο.

Όσο γνωρίζεις τον εαυτό σου, τόσο ταπεινώνεσαι, και όσο ταπεινώνεσαι, τόσο αποκτάς φόβο Θεού, που είναι η αρχή της σοφίας, κατά το Σολομώντα (Παροιμ. 1:7).

Αν θέλεις να μάθεις ποιος είσαι, πάρε πρώτα-πρώτα έναν καθρέφτη και κοίταξε μέσα τον εαυτό σου. Κοίταξε και σκέψου: Αυτός που βλέπεις, ο “;άλλος”; άνθρωπος του καθρέφτη, από τι αποτελείται; Από χώμα και νερό! Όσο επίσημος, πλούσιος ή άρχοντας ή σοφός, κι αν είσαι, δεν αξίζεις περισσότερο από ένα πήλινο αγγείο. Ένα πτώμα είσαι ουσιαστικά, μια εικόνα με λίγο χρώμα και κίνηση, που σου δάνεισε η ζωή για λίγα χρόνια. Κι έπειτα; Ξαναγίνεσαι πτώμα και χώμα!

Να τι είσαι ως προς το σώμα. Αλλά και ως προς το πνεύμα, αν βγάλεις το Θεό και τη χάρη Του, δεν είσαι παρά ένας φίλος της ματαιότητος, εχθρός της δικαιοσύνης, καταφρονητής της αλήθειας, κληρονόμος της κολάσεως. Από κάθε άποψη, δηλαδή, είσαι ένα πλάσμα ταλαίπωρο και αξιοθρήνητο -στις βουλές σου τυφλός, στις επιθυμίες σου ακάθαρτος, στα λόγια και τα έργα σου μάταιος, ένα τίποτα, ένα μηδέν, κι ας νομίζεις πώς είσαι κάποιος σπουδαίος.

Ο πιο μεγάλος ηρωισμός και η πιο θαυμαστή γενναιοφροσύνη βρίσκονται στην ταπεινή αναγνώριση της μηδαμινότητός μας.

Αυτή, άλλωστε, είναι η αρχή της λυτρώσεως από πολλά πάθη και ελαττώματα.

Πολλές φορές ο Κύριος ρωτούσε τους ασθενείς, πού θεράπευε, τι ήθελαν και αν επιθυμούσαν να γίνουν καλά. Όχι πώς δεν ήξερε τη βουλή και την επιθυμία τους, αλλά για να συνειδητοποιήσουν καλύτερα την κατάστασή τους και να την ομολογήσουν ξεκάθαρα. Θυμάσαι τι έλεγε και ο προφήτης Δαβίδ, όταν ζητούσε από το Θεό να τον συγχωρήσει; “;Αναγνωρίζω την παρανομία”; (Ψαλμ. 50:5).

Τον μεγαλύτερο κίνδυνο διατρέχει ο ασθενής εκείνος πού δεν γνωρίζει την αρρώστια του. Όσοι έχουν χάσει τα λογικά τους, πάχουν από την πιο σοβαρή ασθένεια. Μά δεν το καταλαβαίνουν ούτε θλίβονται γι΄αυτό, αλλά τους βλέπεις να γελούν και να χαίρονται, με τρόπο πού σε κάνει να κλαις. Μήπως όμως δεν μοιάζουν σ΄αυτούς και όσοι τάχα λογικοί άνθρωποι δεν γνωρίζουν τον εαυτό τους και τη φύση τους και τον προορισμό τους;

Το κακό, αδελφέ, δεν είναι έξω από μας. Μέσα μας είναι. Γι΄αυτό και τόσο δύσκολα θεραπευόμαστε, επειδή δεν βλέπουμε την αρρώστια μας.

Πληγές πού δεν φαίνονται και αμαρτίες που δεν αναγνωρίζονται, δεν διορθώνονται.

Σε τούτον τον αγώνα αξίζει να βάλεις όλον τον πόθο σου και να ρίξεις όλες τις δυνάμεις σου.

Τι είσαι; Από πού ήρθες; Πού βρίσκεσαι και πού πηγαίνεις; Πρίν από τη σύλληψή σου δεν υπήρχες. Δεν ήσουνα τίποτα. Ο Θεός οικονόμησε να έρθεις στον κόσμο κι Εκείνος σου έδωσε ό,τι έχεις, τόσο τα φυσικά σου χαρίσματα-ρώμη, ομορφιά, ευφυϊα, αισθήσεις κ.λ.π. -όσο και τα επίγεια αποκτήματα, που εξαρτώνται άμεσα από τα χαρίσματα- χρήματα, περιουσία, αξιώματα. Επομένως, “;τι έχεις πού να μην το έλαβες; Και αφού το έλαβες από το Θεό, γιατί καυχιέσαι σαν να μην το είχες λάβει ως δώρο;”; (Α΄Κορ. 4:7). Αν δεν έχεις τελείως τυφλωθεί από την υπερηφάνεια και τη φιληδονία, αν δεν έχεις σκοτιστεί πέρα για πέρα από το διάβολο, το πνεύμα του σκότους, αν είσαι λογικό πλάσμα του Θεού, “κατ΄εικόνα και καθ΄ομοίωσιν” Εκείνου, δεν μπορείς παρά να ομολογήσεις την ανεκδιήγητη ευεργετικότητά Του, πού όλα σου τα χάρισε, βασιλιά της κτίσεως σ΄έκανε, αλλά και με το ίδιο Του το Αίμα σε λύτρωσε από τον αιώνιο θάνατο. Και τότε θα ταπεινωθείς βαθιά, και η ταπείνωση αυτή θα είναι η αρχή της μετάνοιας και της σωτηρίας σου. Η ταπείνωση αυτή θα σε κάνει να ποθήσεις ακτανίκητα τον Ευεργέτη και Σωτήρα σου.

Λέγεται πώς κάποτε ο αείμνηστος και ευσεβής βασιλιάς Θεοδόσιος ο Μέγας (379-395) πρόσταξε κι έβαλαν το θρόνο του στην ακροθαλασσιά.

Ύστερα κάθησε εκεί όπως και στο παλάτι, μπροστά στους άρχοντες και τους αξιωματούχους, και είπε δυνατά για να τον ακούσουν όλοι:

– Θάλασσα, με τη δύναμη και την εξουσία που έχω, σε διατάζω να μην προχωρήσεις πέρ΄από τα όρια σου και να μη βρέξεις το θρόνο μου!

Οι άρχοντες απορούσαν με όσα έβλεπαν και άκουγαν, γιατί δεν καταλάβαιναν τι σκοπό είχε ο βασιλιάς. Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα, κι ένα δυνατό κύμα, που ήρθε ξαφνικά, όχι μόνο το θρόνο έβρεξε, μά και το βασιλιά έκανε μούσκεμα από το κεφάλι ως τα πόδια. Τότε ο σοφός Θεοδόσιος νουθέτησε τους ακροατές του:

– Ας μάθουν όλοι, πώς η δύναμη των κοσμικών βασιλέων είναι πρόσκαιρη και μάταιη. Αιώνιος και αληθινός Βασιλιάς όλης της κτίσεως είναι μόνο ο Βασιλιάς των βασιλέων, Αυτός που δημιούργησε από το μηδέν τον ουρανό και τη γη και τη θάλασσα και όλα όσα υπάρχουν σ΄αυτά, ορατά και αόρατα.

Και μπροστά στα μάτια των κατάπληκτων αρχόντων, κατέβηκε από το θρόνο και τράβηξε για την εκκλησία, όπου έβγαλε το στέμμα του και το απόθεσε μ΄ευλάβεια στην ιερή κεφαλή του Εσταυρωμένου. Από την ημέρα εκείνη και ως το θάνατό του δεν ξαναφόρεσε το διακριτικό της βασιλικής του εξουσίας.

Ας στοχαστούμεν, λοιπόν, κι εμείς τη μηδαμινότητα και τη ματαιότητα της εξουσίας που τυχόν έχουμε.

Ας στοχαστούμε τη βραχύτητα της ζωής μας κι ας μη μένουμε προσκολλημένοι σ΄αυτήν.

Ας μην κυνηγάμε τα ψεύτικα, για να κερδίσουμε τ΄αληθινά, που μας υπόσχεται ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός.

Αμαρτωλών Σωτηρία

Πηγή: amartolon-sotiria.blogspot.ca